

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobců:

a) X

bytem X

b) X

bytem X

oba zastoupeni advokátem Mgr. Michalem

Vogelem

sídlem Sokolovské nám. 312/1, Liberec

proti

žalovanému:

Krajský úřad Libereckého kraje

sídlem U Jezu 642/2a, Liberec 2

za účasti osob na řízení zúčastněných:

I) Obec Světlá pod Ještědem

sídlem Hodky 48, Světlá pod Ještědem

zastoupena advokátem Mgr. Ladislavem Pavlů

sídlem Revoluční 762/13, Praha 1

II) Lesy České republiky, s. p.

sídlem Přemyslova 1106/19, Hradec Králové

III) X

bytem X

zastoupen advokátem Mgr. Petrem Brožovským

sídlem Božkovská 316/11, Plzeň

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 6. 2025, č. j. OSH 319/2025 KULK 38607/2025/280.9/Bu

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 25. 6. 2025, č. j. OSH 319/2025 KULK 38607/2025/280.9/Bu, a usnesení Magistrátu města Liberec, odboru dopravně správních agend, ze dne 20. 2. 2025, č. j. MML386525/24-OD/Fri CJ MML 065299/25, se zrušují a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobcům na náhradu nákladů řízení částku 27 214 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta Mgr. Michala Vogela.
- III. Osobám zúčastněným na řízení se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobci domáhali zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jejich odvolání a potvrzeno usnesení Magistrátu města Liberec, odboru dopravně správních agend (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 20. 2. 2025, č. j. MML386525/24-OD/Fri CJ MML 065299/25. Tímto usnesením správní orgán I. stupně jako silniční správní úřad zastavil řízení o žádosti žalobců ve věci vydání deklaratorního rozhodnutí dle § 142 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, o tom, zda v úseku pozemku p. č. XA v k. ú. X existuje veřejně přístupná účelová komunikace.
2. Z předloženého správního spisu soud zjistil, že dne 30. 9. 2024 podali žalobci u správního orgánu I. stupně návrh na určení existence nebo neexistence veřejně přístupné účelové komunikace na části pozemku p. č. XA v k. ú. X, jehož vlastníkem je obec X. Žalobci jsou vlastníky přilehlých pozemků. Po oznámení o zahájení řízení a vyjádření obce Světlá pod Ještědem vydal správní orgán I. stupně výše označené usnesení, v jehož výroku uvedl, že řízení podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu zastavuje. V odůvodnění usnesení zdůraznil, že vlastník předmětného pozemku – obec X – dle svého vyjádření trvá na veřejném užívání řešené účelové komunikace. S ohledem na stanovisko vlastníka tedy postačí vydat osvědčení o tom, že se na uvedeném pozemku nachází veřejně přístupná účelová komunikace. Podaná žádost je tedy zjevně bezpředmětná, proto bylo řízení zastaveno [zde s odkazem na § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu].
3. K odvolání žalobců přezkoumal prvostupňové usnesení žalovaný. Ten v odůvodnění napadeného rozhodnutí odkázal na úpravu § 142 správního řádu a uvedl, že řízení o určení právního vztahu je třeba vést jen tehdy, pokud sledovaného cíle nelze dosáhnout vydáním osvědčení. Žalobci užívají předmětnou komunikaci k příjezdu ke svým nemovitostem, komunikace dále zajišťuje obhospodařování pozemků Lesů České republiky, s. p. a leží na pozemku obce Světlá pod Ještědem, která se vyjádřila ve prospěch existence veřejně

přístupné účelové komunikace. Žalobci nejsou existencí komunikace ovlivněni, zákonné znaky veřejně přístupné účelové komunikace jsou prokazatelně naplněny. Námitka, že v úseku od domu č. p. 6 se již komunikace nenachází, není dle doložených fotografií a vyjádření obce důvodná. Komunikaci je třeba posuzovat jako celek. Svévolná instalace závary ze strany žalobců či umístění zahradního nábytku na komunikaci nemůže nic změnit na její povaze. Zákonné znaky veřejně přístupné účelové komunikace se zkoumají v deklaratorním řízení. V případě vydání osvědčení je není třeba zkoumat, jestliže existence veřejně přístupné účelové komunikace není sporná. Proto mohlo být řízení zastaveno.

II. Žaloba

4. Žalobci v podané žalobě uvedli, že správní orgán I. stupně řízení zastavil s tím, že žádost je zjevně bezpředmětná, a odkázal na § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu. Toto ustanovení přitom hovoří o zjevné právní nepřípustnosti. Ta musí být patrna již ze samotné žádosti. Nemohlo tedy dojít k zastavení z tohoto důvodu. Sám žalovaný žalobcům v jiné písemnosti sdělil, že takovouto žádost lze podat. Dle žalobců mohly správní orgány věcně rozhodnout, když žalobci tvrdí, že komunikace zanikla již v minulosti. Osvědčení není určeno k odstranění pochybností či právního sporu. Řízení tak nebylo možno zastavit ani podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu. Žalovaný neprovedl místní šetření, kde by zjistil, že tvrzená komunikace v místě neexistuje. Nepostačuje, aby obec řekla, že komunikaci chce. Žádost žalobců nesměřovala k celé části pozemku p. č. XA, ale pouze k části o délce cca 150 m. Správní orgán I. stupně se zabýval celým pozemkem, nikoli jen částí. Není proto jisté, k jaké části pozemku se vyjadřovaly Lesy České republiky, s. p.
5. Byly opomenuty důkazy, které žalobci předložili k otázce neexistence cesty. Účelová komunikace může zaniknout, pokud vyjde z užívání. Tím se správní orgány nezabývaly. Ani nutná komunikační potřeba nebyla v minulosti dána. K novému vzniku účelové komunikace v dříve zaniklé části nedošlo. Rozhodnutí správních orgánů jsou nepřezkoumatelná. Žalovaný jednostranně upřednostnil vyjádření obce, nezabýval se námitkami žalobců. Tím, že žalovaný věc nevrátil, bylo správní řízení v podstatě jednostupňové. Opomenuty byly také odvolací námitky.

III. Vyjádření žalovaného

6. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný navrhoval, aby soud žalobě nevyhověl, a to z důvodů uvedených v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Obec aktivně schvaluje veřejné užívání komunikace. Z jejího vyjádření i zjištěného stavu věci vyplynulo, že na místě se veřejně přístupná účelová komunikace nachází. Žalovaný si byl vědom předmětu žádosti a úseku před domem č. p. 6 se ve svém rozhodnutí věnoval.

IV. Replika a vyjádření osob zúčastněných na řízení

7. Žalobci v podané replice uvedli, že při absenci místního šetření žalovaný neposuzoval reálnou komunikaci, ale pouze fiktivní stav. Dále popisovali situaci v místě a argumentovali, proč cesta před jejich domem v minulosti zanikla. Tyto námitky nebyly dle žalobců ve správním řízení vypořádány, čímž došlo k porušení práv žalobců. Stanovisko obce k posouzení věci nestačí. Již právní předchůdce žalobců domluvil s obcí a Lesy České republiky, s. p. umístění závary. Poblíž komunikace je umístěna studna.

8. Obec X se jako osoba zúčastněná na řízení vyjádřila tak, že souhlasí s rozhodnutími správních orgánů obou stupňů. Obec trvá na tom, aby komunikace, která se nachází na jejím pozemku, byla veřejně užívána. Práv žalobců se komunikace nijak nedotýká. Řízení bylo zastaveno dle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu. Drobná nepřesnost v odůvodnění usnesení o zastavení řízení je irelevantní. Žalobci neprokázali, že rozhodnutí v deklaratorním řízení je nezbytné pro uplatnění jejich práv.
9. Ing. X jako osoba zúčastněná na řízení uvedl, že nedostatky písemného vyhotovení rozhodnutí v podobě překlepů či zjevných nesprávností nemají vliv na jeho zákonnost a nezakládají jeho nulitu. Žalobci netvrdili a neprokázali, že by měli k předmětnému pozemku vlastnické či užívací právo. Pozemek je ve vlastnictví obce, která existenci veřejně přístupné účelové komunikace podporuje. Žalobci nemohou být zkráceni na právech, tedy jim chybí aktivní legitimace. Jejich snaha omezit veřejné užívání cizího pozemku je zneužitím práva. Řešená účelová komunikace existuje a je reálně užívána. Jsou na ni navázáni vlastníci okolních nemovitostí. Tvrzení žalobců o jejím zániku je účelové. Napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné.

V. Posouzení věci krajským soudem

10. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s. ř. s. s tím, že přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
11. V daném případě je podstatou rozhodovací činnosti zdejšího soudu otázka, zda mohly správní orgány řízení o žádosti žalobců o deklaraci existence či neexistence veřejně přístupné účelové komunikaci zastavit s tím, že ve věci postačí vydat osvědčení.
12. Podle § 142 odst. 1 správního řádu, správní orgán v mezích své věcné a místní příslušnosti rozhodne na žádost každého, kdo prokáže, že je to nezbytné pro uplatnění jeho práv, zda určitý právní vztah vznikl a kdy se tak stalo, zda trvá, nebo zda zanikl a kdy se tak stalo.
13. Podle odstavce 2 téhož ustanovení platí, že podle odstavce 1 správní orgán nepostupuje, jestliže může o vzniku, trvání nebo zániku určitého právního vztahu vydat osvědčení anebo jestliže může otázku jeho vzniku, trvání nebo zániku řešit v rámci jiného správního řízení.
14. Předně soud uvádí, že z rozhodnutí správních orgánů je dostatečně zřejmé, že k zastavení řízení došlo z důvodu zjevné bezpředmětnosti žádosti ve smyslu § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu. Je pravdou, že správní orgán I. stupně v odůvodnění svého usnesení uvedl ustanovení § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu, šlo však o zjevnou chybu v psaní. V téže větě odůvodnění totiž správní orgán I. stupně výslovně označil jako důvod zastavení řízení zjevnou bezpředmětnost žádosti, tedy důvod uvedený v § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu. Naopak o zjevné právní nepřipustnosti žádosti, na niž cílí ustanovení § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu, vůbec nehovořil. To vše v situaci, kdy výroková část prvostupňového usnesení výslovně uvádí, že řízení se zastavuje v souladu s § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu. Není tedy pochyb o tom, jaký důvod pro zastavení řízení správní orgán I. stupně využil, a dílčí uvedení chybného písmena v odůvodnění usnesení proto není z hlediska jeho srozumitelnosti zásadní. Nadto žalovaný ve svém odvolacím rozhodnutí výslovně a správně

uvedl, že řízení bylo zastaveno podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu, čímž srozumitelnost výsledku správního řízení podtrhl. Není proto namístě řešit, zda byly splněny podmínky zjevné právní nepřipustnosti žádosti, neboť tímto směrem se argumentace správních orgánů neubírala.

15. Bylo-li nepochybně rozhodnuto o zastavení řízení dle § 66 odst. 1 písm. g) ve vazbě na § 142 odst. 2 správního řádu, zbývá posoudit, zda se tak stalo v souladu se zákonem. Soud dospěl k závěru, že nikoli.
16. Žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí příhodně odkázal na ustanovení § 142 odst. 1 a 2 správního řádu a správně uvedl, že věc lze řešit vydáním osvědčení tehdy, není-li existence veřejně přístupné účelové komunikace sporná. Tuto premisu potvrzuje souladná judikatura Nejvyššího správního soudu (srov. např. jeho rozsudky ze dne 2. 3. 2017, č. j. 7 As 298/2016-30, ze dne 10. 2. 2016, č. j. 1 As 185/2015-30, či ze dne 11. 4. 2013, č. j. 9 As 31/2012-40; správní judikatura dostupná na www.nssoud.cz). Žalovaný však ve shodě se správním orgánem I. stupně nesprávně vyhodnotil právě kritérium „spornosti“ řešené věci.
17. Nejvyšší správní soud v posledně označeném rozsudku ze dne 11. 4. 2013, č. j. 9 As 31/2012-40, mj. uvedl:
„Z citovaného ust. § 142 odst. 2 s. ř. vyplývá, že deklaratorní rozhodnutí podle odst. 1 tohoto ustanovení nelze vydat tehdy, je-li možno ve věci vydat osvědčení. Osvědčení je úkonem správního orgánu, kterým jsou úředně potvrzeny skutečnosti v něm uvedené. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 5. 2010, č. j. 2 Ans 1/2009-71, konstatoval, že „tento typ aktů veřejné správy nezakládá (respektive neruší či nemění) práva a povinnosti svých adresátů, jako je tomu v případě správních rozhodnutí. Na rozdíl od jim blízkých deklaratorních rozhodnutí není ani prostředkem k řešení sporných skutečností či autoritativnímu odstraňování pochybností. Správní orgány jimi osvědčují existenci nesporných skutečností, které jsou jim z jejich úřední činnosti známy; nepředpokládá se zde provádění dokazování, aplikace diskrečního oprávnění či výklad neurčitých právních pojmů. Správní orgán osvědčení vydá, lze-li skutečnosti, které mají být osvědčeny, ověřit pouhým nahlédnutím do spisového materiálu, evidence či databáze, vyplývají-li nepochybně z dokladů předložených žadatelem apod.“ Z uvedeného je patrné, že osvědčení není určeno k odstranění pochybností či právního sporu. Je-li tedy ve věci třeba vyřešit spor, nejsou splněny podmínky pro vydání osvědčení. Ze správního spisu vyplývá, že v žádosti osoby zúčastněné na řízení o vydání rozhodnutí dle § 142 odst. 1 správního řádu jsou uvedeny skutečnosti jednoznačně prokazující spor o povahu komunikace mezi ní a stěžovatelem. K námitce stěžovatele, že městský soud chybně a bez opory v listinných důkazech vycházel z existence sporu mezi stěžovatelem a osobou zúčastněnou na řízení, Nejvyšší správní soud odkazuje na výše citovaný souhrn úkonů stěžovatelů a osoby zúčastněné na řízení, kterými reagovali na rozdílná stanoviska Obecního úřadu v Kořenově o povaze komunikace. Z těchto dokumentů lze jednoznačně konstatovat, že jmenovaní vyjádřili zcela odlišné názory ohledně povahy dotyčné komunikace, které přerostly ve fyzické bránění jejímu užívání ze strany osoby zúčastněné na řízení, což lze označit za spornou situaci. Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů dospěl k závěru, že za těchto okolností nebylo možno o povaze komunikace vydat osvědčení. Nejsou-li splněny podmínky pro vydání osvědčení, je namístě rozhodnout deklaratorním rozhodnutím.“
18. Krajský soud nemá důvod se od výše citované argumentace odchýlovat. Přiléhavá jsou nejen uvedená právní východiska, nýbrž je zde i podobnost v povaze skutkových okolností svědčících o existenci sporu. Z podané žádosti žalobců či jejich odvolání je zcela zřejmé, že existenci veřejně přístupné účelové komunikace sporují, brání se její existenci, k čemuž předkládají argumenty. Ze správními orgány vyzdvihovaného vyjádření obce X naopak

plyne, že dle přesvědčení obce, na jejímž pozemku se předmětný úsek komunikace nachází, jde o veřejně přístupnou účelovou komunikaci, na čemž obec nemá zájem ničeho měnit. Obec dokonce uvedla, a zmínil to také sám žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí, že žalobci na předmětnou komunikaci k nelibosti obce protiprávně umísťují překážky v podobě závoří či zahradního nábytku.

19. Za těchto okolností si soud pokládá otázku, jaké skutečnosti by ještě musely nastat, aby správní orgány vyhodnotily věc jako spornou. Výše uvedené totiž v duchu citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu plně postačí k obhajobě závěru o existenci sporu. Nejenže stanoviska žalobců na straně jedné a obce i dalších osob zúčastněných na řízení na straně druhé jsou kontradiktorní, ale dle dostupných informací se dokonce spor projevuje fyzickým blokováním komunikace skrze umísťování pevných překážek na ni, a to v rozporu se zájmy osob zúčastněných na řízení.
20. Mají-li správní orgány dojem, že posouzení čtyř znaků veřejně přístupné účelové komunikace je v daném případě po skutkové a právní stránce snadné, nelze tuto jednoduchost zaměňovat za nespornost věci, neboť jde o jinou kategorii. Spornost či nespornost vyvěrá z postojů a stanovisek jednotlivých zainteresovaných subjektů. S odkazem na výše označenou správní judikaturu tedy soud uzavírá, že v řešené věci existuje spor, a proto nebylo namístě situaci řešit dle § 142 odst. 2 správního řádu vydáním osvědčení a zastavením řízení o žádosti žalobců. Pokud tak správní orgány učinily, postupovaly nezákonně.
21. Jestliže nebyly splněny podmínky pro postup podle § 142 odst. 2 správního řádu, bude na správních orgánech, aby aplikovaly ustanovení § 142 odst. 1 správního řádu. Na prvním místě tedy bude třeba posoudit, zda žalobci prokázali, že vydání deklaratorního rozhodnutí je nezbytné pro uplatnění práv žalobců. V případě kladné odpovědi by pak následovalo věcné posouzení otázky existence veřejně přístupné účelové komunikace.
22. Pokud osoby zúčastněné na řízení uváděly, že žalobci neprokázali nezbytnost rozhodnutí v deklaratorním řízení pro uplatnění jejich práv, jde o otázku, která nebyla správními orgány vůbec řešena. Správní orgány totiž neaplikovaly ustanovení § 142 odst. 1 správního řádu, které tuto podmínku zakotvuje, a vydaly se cestou předpokládanou v § 142 odst. 2 téhož zákona. Pro tento postup však nebyly splněny zákonné podmínky, jak soud vysvětlil výše. Tímto závěrem soudu není jakkoli předjímán výsledek dalšího řízení dle § 142 odst. 1 správního řádu. Soud pouze – s ohledem na část argumentace žalobců – upozorňuje správní orgány, že ve správním řízení je třeba mít postaveno najisto, jaká (kudy vedoucí) komunikace, resp. jaká její přesně určená část je předmětem podané žádosti, a tedy i předmětem řízení. To je nezbytným předpokladem následné určitosti a srozumitelnosti rozhodnutí, z něž musí být jasně patrné, o jakém předmětu bylo rozhodováno.

VI. Závěrečné posouzení a náklady řízení

23. S ohledem na shora uvedené závěry shledal soud podanou žalobu důvodnou. Napadené rozhodnutí tedy zrušil podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost a věc vrátil podle § 78 odst. 4 s. ř. s. žalovanému k dalšímu řízení. Učinil tak bez jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť žalovaný po výzvě soudu nevyjádřil svůj nesouhlas s rozhodnutím bez jednání a žalobci s takovým postupem výslovně souhlasili. Protože se vytýkaná nezákonnost vztahuje k rozhodnutím obou správních orgánů, které v průběhu předchozího správního řízení rozhodovaly, využil soud možnosti dané mu § 78 odst. 3 s. ř. s. a zrušil i rozhodnutí

správního orgánu I. stupně. V dalším řízení budou správní orgány vysloveným právním názorem soudu vázány dle § 78 odst. 5 s. ř. s.

24. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle kterého účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V souzeném případě byli žalobci úspěšní, proto jim soud proti žalovanému přiznal právo na náhradu nákladů řízení.
25. Ty byly tvořeny zaplaceným soudním poplatkem dvou žalobců za žalobu dle příslušné položky sazebníku soudních poplatků v celkové výši 6 000 Kč, odměnou právního zástupce v celkové výši 16 632 Kč [2 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby) po 4 620 Kč dle § 7 bodu 5, § 9 odst. 5, § 11 odst. 1 písm. a), d), vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, a 2 tytéž úkony právní služby snížené o 20 % dle § 12 odst. 4 advokátního tarifu, tedy po 3 696 Kč], paušální náhradou hotových výdajů ve výši 900 Kč (2 x 450 Kč za 2 úkony právní služby dle § 13 advokátního tarifu), a DPH z odměny a náhrady advokáta ve výši 3 682 Kč. Za účelně vynaložený úkon právní služby soud nepovažoval žalobci podanou repliku, která představuje pokračování argumentační linie uvedené v žalobě a která mohla být již přímo v žalobě uvedena. Nejde v pravém slova smyslu o reakci na vyjádření žalovaného, nýbrž o doplnění žaloby, která je tak z vůle žalobců rozčleněna na více písemností. Celkem tedy náhrada nákladů řízení činí 27 214 Kč.
26. Protože osobám zúčastněným na řízení soud neuložil v řízení žádné povinnosti a současně neshledal žádné důvody hodné zvláštního zřetele, vyslovil v souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s., ve znění účinném do 31. 12. 2025 (srov. přechodné ustanovení čl. XI bod 2. zákona č. 314/2025 Sb.), že se osobám zúčastněným na řízení právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 23. února 2026

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu